

Homoki András 5.a: Zene világa - a zongora fogságában

Egyszer volt,de most is van, egy ötödik a osztály, nem átlagos... Ez egy zenei osztály volt. Igen jó közösség voltak, rengeteg zenei órával. Azon a szép pénteki reggel énekórájuk volt. Peti nézett ki az ablakon, melyen esős idő látszott.

- Remélem, a nap előbukkan még ma! - Reménykedett Peti.

- Ne is várd! - mondta kedvtelenül Krisztián, tesin megint bent leszünk- szomorkodott a mozgást igen kedvelő Krisz.

-Jó reggelt kívánok mindenkinek- szólt az angol származású Ben bácsi- ma látom, hogy fáradtak vagytok, ezért népdalokat tanulunk.

- Ben bácsi! - szólt Balázs, akit az osztály „dedójának” neveztek most kiderül, hogy miért - kimehetek gyorsan a WC-re?

- Nem Balázs, tanórán nem szokás kimenni a mosdóba.

- De hát tanár úr!- háborodott fel- nekem akkor is pisilnem kell.

- Sajnálom Balázs, majd óra után kimehetsz.

- Rápisiljek a zongorára?

- Beírjak egy intőt?

- Csöndben maradok tanár úr, ameddig kívánja.

- Köszönöm szépen.

A tanár lezárta a vitát. - Balázs kiosont, majd visszajött.

- Szörny... szörny van a WC-ben!

- Balázs!- szólt rá Ben bácsi.

- Nem viccelek tanár úr! - minden gyerek gyorsan a mosdóba rohant. Nagy izgalom volt bennük, de amikor visszaértek, mindenki dühös volt Balázásra.

- Neked nincs ki a négy a kereked!- szólt Peti Balázsnak.

- Mindenki itt van?- kérdezte Ben bácsi.

- Igen- felelték a gyerekek, majd szépen lassan vége lett az órának.

- Ben bácsi!- szólt Peti.

- Igen, Peti?

- Sehol nem látom Krisztiánt...- szólt Peti barátja miatt aggódva.

- Hmm...Ez érdekes. Mióta nem láttad?

- A WC-s eset óta.

- Kérdezzük meg Balázstól javasolta a tanár, majd sietve elindultak Balázs után.

- Balázs- szólt a tanár.

- Igen, tanár úr?

- Nem láttad Kriszt?- gyorsított a beszélgetésen Peti.

- De, azt hiszem láttam.

- És hol?

- A szörny magával vitte.

- Balázs, kérlek, vedd komolyan a dolgod...- szólt közbe Ben bácsi.

- Nem viccelek! Tudom, hogy hülyeségnek hangzik, de így volt.

- Tegyük fel, hogy tényleg elvitte, de hova?!?!

- Pffff. Nyilvánvaló, hogy a Főnökhöz.

- Mi?????- és becsöngettek. Úgy lett vége a beszélgetésnek, mintha Balázs viccelődne. Peti mára hagyta a témát, inkább írt egy levelet Krisztiánnak.

„ Szia Krisz! Nem láttalak ének óra után a suliban, kérlek, jelezz majd vissza!”- aztán Peti elment aludni. Egy pici kis hang éjszaka felkeltette figyelmét.

- Ki az?- szólt bátortalanul.

- Csak én...

- És az ki?

- A végzeted!- Peti hirtelen felriadt. Kiment inni egy pohár vizet. A házba valahogy bejutott a köd... De vajon hogy?

- Hmmmm. Azt hiszem, kicsit ledőlök aludni...- homály, mindent homály borított.

- Kész a reggeli!- csendült fel egy hang.

- Ébren vagy fiam?- tört rá apja.

- Igen, de mégis hogy kerülök ide?

- A földön találtunk rád...

- Jól vagy?- tört rá szeretett édesanyja és édesapja.

- Egész jól, csak kicsit zavarban vagyok.

- Ez csak természetes. Szeretnél így menni iskolába?

- Őszintén? Nem mennék, de érdekel mi történt Krisszel.

- Ahogy akarod, a reggeli az asztalon.

- Köszönöm szépen.

Peti megreggelizett, majd kicsit zavarosan bement a suliba.

- Biztos jól vagy?- kérdezte aggódva anyukája.

- Igen, minden rendben. Szia!

- Szia! Hívj, ha rosszul vagy!- ezt már alig hallotta, mert mindennél jobban érdekelte barátja holléte. Ismét ének óra volt az első.

„Krisz nincs a suliban, ez érdekes...”- gondolta magában, de még érdekesebb hangok jöttek a wc-ből... Különös hang volt ez. Amolyan hörgős. Ám a hangot félbeszakította egy vérfagyasztó sikoly.

- Gyerekek! Mindenki maradjon a teremben!- parancsolta a tanár és kirohant. Egy kis idő múltán visszajött. Rémület látszott arcán.

- Be... Bekövetkezett, amitől félttem...- motyogta magában Ben bácsi.

- Mi történt tanár úr?- kérdezte Balázs.

- Peti, te velem jössz!- szólt határozottan a tanár.

- Várjon, tanár úr!- szólt komolyan Eszter és Vivienel felálltak. - Hadd menjünk velük.

- Jól van, nem bánom, de több kölyök nem jön!

- Mi mit csináljunk?- kérdezték a többiek.

- Menjete le az igazgatóhoz. - mondta Ben bácsi. A tanár és a három gyerek lement Ben bácsi tanáriába.

- Gyerekek, amit most látni fogtok... Kicsit fura lesz.

- Nem gond tanár úr!- mosolygott Eszter. Peti még mindig nem értette, miért jöttek velük. Tán kalandra vágynak? Vagy akár szerelmes az egyik lány belé?

- „ Na, mindegy.”- gondolta Peti. Megérkeztek. Ben bácsi benyitott... A terem rendetlen volt, de látszott, hogy azért, mert a tanár sokat dolgozott ott. És ekkor a titokzatos tanár lerántott egy zsinórt. Hirtelen lezúdult minden... Elméletek sorai, képek mind egy nagy táblán ábrázolva.

- Ez micsoda tanár úr?- kérdezte Vivien.

- Ez gyermekem a probléma, amivel szemben állunk.

- Tudtam, hogy nem százasa!- súgta Peti Eszterek és Viviennek.

- Egyszerű az egész!- mesélte Ben bácsi. - A zongora a tettes!

- Na, ez övön aluli volt tanár úr!- poénkodott Peti, nyilván egy kicsit azért is, hogy a lányok röhögjenek megjegyzésén. - Elmondaná, hogy a fenébe?!

- Balázs beszélt a Főnökről...

- Állj, állj, állj!- szakította félbe Peti. - Maga tudott a Főnökről?

- Hát persze!

- Na de kérem! Miért nem mondta?

- Pffffff. Hogy hülyének tűnjek?

- Már megbocsásson tanár úr! De maga tényleg azt hitte, hogy nem hisszük...- és most Eszter feltűnés nélkül lábon rúgta Petit. - Folytatni kívánja?

- Igen. Szóval a Főnök használja a rindet.

- A mit?

- Rind, ősi fekete mágia. Szóval így tud varázsolni. Úgy gondolom, ő tünteti el az embereket.

- Helloka...- suttogta egy hang. - Nem is húznám az időt, Ben... Tudom, hogy hallasz. Na, szóval a tárgyra térek. Ha kellene a kölykök, meg ez az ijedős ember, aki férfinak nevezi magát, akkor gyere az A-8-as alanyba. Viszlát!

- Ez ő volt Ben bácsi?- kérdezte ijedősen Vivien.

- Attól tartok igen...

- Mit akar magától?- kérdezte Peti, aki szintén nem volt nyugodt.

- A tudást, amivel sötétségbe boríthatja a világot.

- És mi az az A-8-as alany?

- Ő!- és a tanár a zeneterem zongorájára mutatott. - Oda kell mennünk!

- Akkor indul a mandula!- lelkesedett Peti, bár amikor mindenki kérdőn nézett rá, kicsit elvörösödött. Kiindultak a teremből és rögvest a zeneterem felé vették az irányt... Megérkeztek a teremhez.

- Erre szükség lesz. - és elővett egy gömböt. - Nem hittem volna, hogy valaha ilyen mondok, de üljetek fel a zongorára. - Amikor leült mind a négy gyerek, a tanár lerakta a gömböt. Valamit elkezdett vele babrálni, majd újra lerakta. Három másodperccel rá a gömb villogni kezdett, majd tette a dolgát... Lekicsinyítette őket.

- Ez mi volt tanár úr?

- Mindenki itt van? Most le vagyunk kicsinyítve.

- Aha- bólintottak a gyerekek.

- Na, irány a zongora!- szólt Ben bácsi.

- Ezt meg, hogy érti?

- Be kell másznunk, ott lesznek a túsok. - Igen fura élmény egy zongorába bemászni, de megtették. Minden olyan nagyak tűnt, a húrok, a pedálok, minden.

- Hol vannak a többiek?- kérdezte Peti.

- Szerintem a Pedál-völgyben.

- Akkor menjünk.

Hosszú út állt előttük, vagy annyira nem is, észre sem vették, hogy konkrétan a Pedál-völgyben vannak.

- Ez gyors volt. - mondta Peti. Valami mozgott a levegőben. Fekete köd volt. És hirtelen a Főnök lecsapódott a föld felszínére.

- Kérem a segítséget, Ben!

- Előbb az emberek, akiket elvittél. - jelentette ki határozottan a tanár. A Főnök odaemelte a tömeget.

- Na, segíts Ben!

- Srácok gyorsan a tömeghez!- súgta a tanár a gyerekeknek.
- Mit csinálsz Ben?- kérdezte gyanakvón a Főnök.
- Minden jót, gyerekek! Igazgató úr, öröm önnel dolgozni.
- Mit csinál tanár úr?- kérdezte Peti.
- Teszem a dolgom.

A gömbbel rálőtt a tömegre. A zongora szétesett és a sok ember kimászott belőle. Ők nem is voltak olyan nagyok, Ben bácsi volt nagy, mert megmentette őket, saját élete árán.